

Гойдалка

Ось і день скінчився, вечір догоряє,
Стали довші тіні від малин-кущів,
Спочиває гойдалка маленької внучки,
Їй я побажаю кольорових снів.

Сам до саду вийду, на гойдалку сяду,
Відштовхнусь ногами і порину ввись.
Повернись дитинство, сядь зі мною поряд,
Обніми за плечі, міцно пригорнись.

І малює пам'ять в хмарочці туману
Дім такий бажаний, був там спокій й лад,
Витканий настільник, молоко в гладищі,
Печеного хліба п'янкий аромат.

На старій черешні, що щороку родить,
Гойдалку для мене батько лаштував,
Й кращого малому не було дарунку,
Чкаловим й Гастелло в небо я літав.

Гойдалко дитинства, спомине мій любий,
Ти не зупиняйся, все лети й лети...
Поряд рідний батько з молодечим чубом,
В мріях я дитячих з небом був на «ти».

Враз заб'ється серце, защемить минулим,
Не вернуть дитинства – ось у чому суть,
Несе мене гойдалка в зоряне небо,
А життя й реалії спомин-нитку рвуть.